

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **V. V.,** zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9 proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy, odbor cizinecké policie,** Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí ze dne 4. 1. 2011, čj. KRPA-522/ČJ-2011-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2011, čj. 3 A 19/2011 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 1. 2011, čj. KRPA-522/ČJ-2011-000022, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 3 měsíce ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný citoval § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který odůvodňuje zajištění cizince tehdy, pokud je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Takové nebezpečí spatřoval žalovaný v tom, že se žalobce pohyboval od roku 2002 po celém území ČR neoprávněně, neoprávněně pracoval, vydával se za existující i neexistující osoby české a

ukrajinské národnosti a používal ztracené či odcizené osobní doklady za účelem klamání. Takové jednání neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, navíc již v minulosti nevycestoval z území České republiky, přestože mu byl vydán příkaz k vycestování. Žalobce přicestoval do ČR v roce 1997. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 7. 3. 2002. Žalobce následně požádal o udělení mezinárodní ochrany, řízení o této žádosti bylo zastaveno dne 12. 11. 2002. Od té doby se žalobce nacházel na území republiky neoprávněně. Žalobce rovněž nevyužil možnosti dobrovolného opuštění republiky podle čl. 7 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o zajištění žalobu u Městského soudu v Praze. Namítl, že nebyly splněny ostatní kumulativní podmínky potřebné pro zajištění cizince. Byla splněna pouze první podmínka, že bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění pro neoprávněný pobyt. Bylo třeba rovněž prokázat, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. To žalovaný neučinil. Tato opatření však musí být uplatněna před zajištěním cizince. Teprve následně, pokud cizinec poruší povinnost uloženou mu opatřením či nevycestuje ve stanovené době, jej může policie zajistit. Z rozhodnutí žalovaného rovněž není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností vyplývá nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon správního vyhoštění. Žalovaný nedoložil tvrzení, že se žalobce vydával za jiné osoby, měnil adresy a telefonní čísla. Na policii se dostavil sám a musel si být vědom, že může být postižen za neoprávněný pobyt. Proto neobstojí tvrzení, že neskýtá záruku, že bude spolupracovat s policejními orgány. Poukázal rovněž na dlouholeté vazby v ČR, má zde partnera. To žalovaný v rozhodnutí zcela pominul.

[3] Městský soud v Praze zamítl žalobu rozsudkem ze dne 14. 2. 2011, čj. 3 A 19/2011 - 22. Žalobce si musel být vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně, neboť již v roce 2002 bylo vydáno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Po následném podání žádosti o azyl svévolně opustil pobytové zařízení a o výsledek řízení se již nezajímal. Následně pobýval téměř 9 let na území ČR neoprávněně. Povinnost pobývat na území republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem je jednou ze základních povinností cizince. Žalobce tím hrubě porušil právní předpisy. Z evidencí policie i z jeho tvrzení navíc vyplývá, že po dobu svého neoprávněného pobytu pracoval na různých místech, měnil svoji identitu a neměl zajištěnu ani úhradu nákladů zdravotní péče. Všechny tyto skutečnosti dokládají úmyslné jednání žalobce, které je závažnější než pouhý pobyt na území bez platného víza, neboť žalobce již v minulosti mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce nepopíral, že se vědomě vydával za jinou osobu. Rovněž se nesnažil si svůj pobyt zlegalizovat. Úprava opatření za účelem vycestování, která je obsažena v § 123b zákona o pobytu cizinců, je úpravou dispozitivní, jež orgánům policie umožňuje tato opatření uložit. Je na správním orgánu, aby zvolil vhodný prostředek, který zajistí realizaci správního vyhoštění, a usoudil, zda je vhodné nejprve použít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území nebo přímo cizince zajistit. Rozhodnutí o volbě prostředků měl žalovaný podrobněji zdůvodnit, což se nestalo. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný považuje zjištěné důvody za adekvátní zajištění cizince a zvláštní opatření za účelem vycestování by v daném případě byla nedostatečná vzhledem k jeho dlouhodobému porušování právních norem.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu žalobce (stěžovatel) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost. Nesouhlasil s tím, že městský soud překlenul nedostatky odůvodnění rozhodnutí vlastními důvody. Šlo o zásadní vadu, kterou nebylo možné v soudním řízení zhojit. Za nepřezkoumatelné považoval rovněž tvrzení žalovaného, že nevyužil dobrovolného opuštění republiky. Žádné „*možnosti dobrovolného opuštění republiky*“ mu žalovaný neposkytl. Oznámení o možnosti využít dobrovolného návratu mu žalovaný předal společně s rozhodnutím o zajištění. Městský soud se řádně nevyrovnal s námitkou, že zvláštní opatření za účelem jeho vycestování měl žalovaný uplatnit před jeho zajištěním. I přes tvrzení soudu o dlouhodobém neoprávněném pobytu stěžovatel trval na tom, že zákon předpokládá, že zvláštní opatření jsou uplatňována před zajištěním cizince, i když může existovat určitá obava, že cizinec nevycestuje. Policie jej může zajistit, teprve pokud tato opatření selžou. To vyplývá i z gramatického znění a uspořádání § 123b zákona o pobytu cizinců. Městský soud měl zohlednit i rodinné vazby stěžovatele v ČR. Má partnera, se kterým sdílel společnou domácnost. I v tomto typu řízení je relevantní, že je rodinným příslušníkem občana ČR. Smyslem návratové směrnice je především umožnit plné využití práva občanů EU k volnému pohybu. To může být bez omezení uplatňováno pouze tehdy, jestliže rodinní příslušníci občana EU jej mohou následovat a pobývat s ním. Nedopustil se tak závažného jednání, aby bylo nutné realizovat návrat na Ukrajinu za pomoci zajištění.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] První kasační námitka míří na to, jakým způsobem městský soud doplnil odůvodnění, proč žalovaný neshledal splnění podmínek pro použití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. Ty jsou s účinností od 1. 1. 2011 obsaženy v § 123b zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud netvrdí, že by rozhodnutí o zajištění cizince nemuselo obsahovat důvody, proč případně nelze využít tato zvláštní opatření. Zajištění cizince bezpochyby zásadním způsobem zasahuje do základních práv zajišťovaného cizince, neboť dochází k omezení jeho osobní svobody. Proto by mělo být posledním nástrojem, který bude k realizaci (v tomto případě) správního vyhoštění použit. Z rozhodnutí o zajištění cizince musí být zřejmé, proč je zajištění nezbytné a proč správní orgán nezvolil jiný způsob, jak zajistit realizaci správního vyhoštění. Městský soud však v rozsudku netvrdí opak. Již proto nemohl vzniknout rozpor mezi rozsudkem městského soudu v této věci a jeho rozsudkem ze dne 21. 2. 2011, sp. zn. 5 A 30/2011. Nežádoucí rozpor v judikatuře jednoho z krajských soudů nemohl vzniknout ani proto, že nyní přezkoumávaný rozsudek byl vyhlášen dříve než rozsudek, který zmiňuje stěžovatel.

[9] Je obtížné zobecnit úvahu, jaké důvody by mělo správní rozhodnutí obsahovat, aby bylo plně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Proto je třeba obezřetně přistupovat i k úvahám krajského soudu, zda odůvodnění správního rozhodnutí v konkrétním případě ještě obstojí. Konkrétní důvody pro vydání správního rozhodnutí vyplývají ze zjištěného skutkového stavu. Z povahy věci není možné, aby byl ve dvou rozdílných věcech zjištěn totožný skutkový stav. Je však třeba, aby zjištěný skutkový stav byl podřazen pod znění právní normy, kterou správní orgán aplikuje. Žalovaný dospěl k tomu, že zjištěné skutkové okolnosti odůvodňují zajištění cizince z důvodu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovateli je třeba přisvědčit, že žalobou napadené rozhodnutí přímo podrobně nezdůvodňuje, proč zjištěné skutečnosti vylučují uložení zvláštních opatření.

[10] Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší úvahy, nakolik se na výsledné podobě tohoto konkrétního rozhodnutí projevilo, že relativně podstatná změna zákona o pobytu cizinců byla provedena zákonem č. 427/2010 Sb., který byl vzhledem ke lhůtě pro dosažení souladu s národními právními řády dle čl. 20 návratové směrnice schválen téměř v nejzazším možném termínu dne 21. 12. 2010. Platnosti tento zákon nabyl 30. 12. 2010 a účinnosti již 1. 1. 2011. Tento neblahý stav, kdy legisvakanční lhůta téměř neumožňovala adresátům právní normy seznámit se s jejím obsahem po její formální publikaci, jistě nemůže být kladen k tíži zajištěného cizince. Nic na tom nemění, že řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno 4. 1. 2011, tedy téměř bezprostředně po nabytí účinnosti novely zákona o pobytu cizinců.

[11] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„jmenovaný cizinec se od roku 2002 pohybuje po celém území České republiky neoprávněně, pracuje neoprávněně, vydává se za existující i neexistující osoby české a ukrajinské národnosti a používá odcizené či ztracené osobní doklady za účelem klamání. Velmi často mění místa pobytů, ke kterým se nepřihlašuje a mění zaměstnání i telefonní spojení. Svým jednáním neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Již v minulosti nevycestoval z území republiky i přesto, že mu byl vydán příkaz k vycestování, který byl vystaven již v roce 2002“*. Z citovaného odůvodnění je zřejmé, že správní orgán považoval jednání stěžovatele za natolik závažné, aby mohl rozhodnout o jeho zajištění. V rozhodnutí chybí vyjádření, že tím současně nejsou splněny podmínky pro využití zvláštních opatření. Na druhou stranu žalovaný uvedl, že stěžovatel neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. To lze považovat za částečné zdůvodnění nemožnosti využít zvláštní opatření. Zvláštním opatřením dle § 123b odst. 1 písm. a) je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, povinnost zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a rovněž povinnost pravidelně se osobně hlásit policii ve stanovené lhůtě. Dosavadní způsob života stěžovatele na území ČR rozhodně nevytváří předpoklad, že by stěžovatel s orgány policie následně spolupracoval. Taková spolupráce je však základním předpokladem pro řádné fungování zvláštního opatření. Stěžovatel mění místa pobytu relativně často, vždy v návaznosti na vazby k osobám, se kterými v danou chvíli bydlí a místa svého pobytu rovněž žádným způsobem nehlásil. K tomu se navíc prokazoval cizími osobními doklady.

[12] Obdobně to platí i v případě zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy jde o složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Rovněž tento případný postup vyžaduje součinnost cizince. Pokud správní orgán na podkladě zjištěných skutkových okolností

zjistil, že dosavadní jednání stěžovatele neskýtá záruku spolupráce s orgány policie, pak tím současně deklaroval, že využití těchto prostředků by nebylo v tomto případě účelné. Tomu koresponduje i obsah protokolu o výpovědi stěžovatele ve správním řízení. Stěžovatel si opatřoval peněžní prostředky na svoji obživu vždy v závislosti na momentální situaci, část z nich posílá na Ukrajinu a nesložil jistotu (peněžní částku) ani v souvislosti s žádostí o udělení víza k pobytu. Náklady spojené s vycestováním z České republiky hodlal hradit až v okamžiku jejich vzniku, nikoliv z předem shromážděných prostředků.

[13] Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak v základních rysech obsahovalo argumenty, proč nelze využít zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Pokud městský soud tyto důvody doplnil, nešlo o *„překlenutí v zásadě zcela chybějícího odůvodnění“* a nešlo rovněž o nepřípustné zhojení neodstranitelné vady správního rozhodnutí. Poukaz stěžovatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, čj. 4 Azs 16/2010 - 47, neobstojí. Nejvyšší správní soud vyslovil stěžovatelem citovaný právní názor o nepřípustném řešení právní otázky soudem namísto správního orgánu v souvislosti s tzv. doplňkovou ochranou, ke které navíc stěžovatel tvrdil podstatné skutečnosti již ve správním řízení. Šlo o řízení ve věci mezinárodní ochrany, navíc nebylo správní řízení ukončeno věcným rozhodnutím, ale zastavením řízení podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. To se v této věci nestalo, stěžovatel ve správním řízení ani netvrdil, že realizace případného správního vyhoštění by byla možná za využití uložení povinnosti stěžovateli zdržovat se na určitém místě či prostřednictvím finanční záruky.

[14] Podle stěžovatele je tvrzení, že nevyužil dobrovolného opuštění republiky, zcela nepřezkoumatelné, protože mu žalovaný žádné dobrovolné opuštění republiky neumožnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: *„dne 7. 3. 2002 bylo cizinci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na dobu 3 let tj. do 7. 3. 2005. Dne 19. 3. 2002 si cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Toto řízení bylo zastaveno dne 12. 11. 2002 a nabylo právní moci dne 3. 12. 2002. Ode dne 4. 12. 2002 do 4. 1. 2011 se cizinec nachází na území České republiky neoprávněně. Vzhledem ke skutečnostem, že cizinec nevyužil možného dobrovolného opuštění republiky podle čl. 7 Směrnice Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES, je správní orgán nucen přistoupit k Vašemu zajištění“*. Odůvodnění, zda měl stěžovatel možnost dobrovolně opustit republiku před realizací správního vyhoštění, není úplně jasné. Pokud žalovaný zdůrazňuje, že se stěžovatel nacházel od prosince roku 2002 na území ČR neoprávněně a bylo mu uloženo správní vyhoštění, pak je otázkou, proč následně argumentuje návratovou směrnicí z roku 2008. Odůvodnění žalovaného lze však vyložit tak, že stěžovatel nepostupoval již v roce 2002 v souladu s tehdy uloženým správním vyhoštěním a území republiky neopustil. Neučinil tak ani následně. To žalovaný považoval za možnost dobrovolného splnění uložené povinnosti - za dobrovolné opuštění republiky, kterým následně argumentoval při nezbytnosti zajištění stěžovatele. Z ničeho neplyne, že měl na mysli institut tzv. dobrovolného návratu, jak jej s účinností od 1. 1. 2011 obsahuje § 123a zákona o pobytu cizinců.

[15] Stěžovatel namítl, že žalovaný měl uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování a teprve poté přistoupit k zajištění. Tato námitka má obecnější povahu. Je třeba posoudit, zda platná právní úprava vyžaduje, aby předtím, než policie přistoupí k zajištění cizince

podle § 124 zákona o pobytu cizinců, bylo třeba vždy využít zvláštních opatření podle § 123b tohoto zákona.

[16] Právní předpisy takové pravidlo nestanoví a vedle gramatického výkladu k němu nelze dospět ani za použití jiných výkladových metod. Podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice *nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění*. Návratová směrnice poměrně zřetelně uvádí, že je nepochybně třeba v každé věci nejprve zvažovat, zda lze účelu vyhoštění dosáhnout mírnějšími prostředky. Teprve pokud to není možné a mírnější prostředky nelze uplatnit, resp. pokud tyto prostředky selžou, přistoupí správní orgán k zajištění cizince. To však neznamená, že je třeba k zvláštním opatřením přistoupit i tehdy, pokud konkrétní skutkové okolnosti svědčí tomu, že mírnější donucovací opatření nebudou účinná. V takovém případě je možné zajistit cizince i bez jejich předchozího bezúspěšného využití. Již z čl. 15 návratové směrnice tedy plyne, že podmínkou pro využití zajištění cizince není předchozí marné vyčerpání mírnějších opatření. Vždy je třeba posuzovat konkrétní okolnosti případu a je vždy třeba přesvědčivě zdůvodnit, proč je správní orgán případně nemohl využít.

[17] Obdobný závěr vyplývá i z vnitrostátní právní úpravy, kterou byla návratová směrnice transponována do našeho právního řádu. Policie je podle § 124 zákona o pobytu cizinců *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Ani zákon o pobytu cizinců nekonstruuje předchozí bezúspěšné využití zvláštních opatření jako nezbytnou podmínku pro následné zajištění cizince. Nestanoví, že lze cizince zajistit teprve tehdy, pokud předchozí zvláštní opatření selhala. Takový závěr neplyne ani z § 123b odst. 7, podle kterého *„v případě, že cizinec závažným způsobem poruší povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebo v době k vycestování stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestuje, policie takového cizince zajistí."* Zde je pouze upraven postup pro případ, že cizinec nebude respektovat podmínky uloženého zvláštního opatření. Pak je policie oprávněna cizince zajistit, ostatně jinou možnost patrně ani nemá. Ani to však neznamená, že pokud zjištěné okolnosti vedou k reálnému předpokladu, že cizinec nebude opatření respektovat, nemohla by policie cizince zajistit bez předchozího bezúspěšného využití těchto opatření.

[18] Stěžovatel poukazoval na uspořádání § 123b zákona o pobytu cizinců. Zvláštní opatření upravená v § 123b obsahově předchází zajištění cizince, které je upraveno v § 124. Ustanovení § 124 však nelze chápat pouze jako speciální ustanovení k § 123b odst. 7. Hypotéza § 124 odst. 1 je širší, nezahrnuje pouze případy uvedené v § 123b odst. 7, tedy situace, kdy cizinec poruší závažným způsobem povinnost, kterou mu ukládá rozhodnutí o uložení zvláštního opatření. Zajistit cizince lze rovněž tehdy, pokud nepostačuje (nikoli předtím nepostačovalo) uložení zvláštního opatření. Pokud by totiž zajištění cizince připadalo v úvahu pouze v případech dle § 123b odst. 7, muselo by právě ono ustanovení být vtěleno do hypotézy úpravy zajištění cizince v § 124, popř. celá úprava zajištění by musela být obsažena v § 123b odst. 7. Zákon o pobytu cizinců navíc předpokládá zajištění

cizince i v jiných případech než v souvislosti s realizací správního vyhoštění. Jde o zajištění za účelem vycestování dle § 124b a zajištění za účelem jeho předání nebo průvozu dle § 129. V těchto případech zvláštní opatření vůbec nezmiňuje a lze uvažovat, zda je jejich využití vůbec možné. I to podpůrně přisvědčuje názoru, že využití zvláštních opatření není *condicio sine qua non* následného zajištění cizince. Ani gramatické znění ani systematické uspořádání zákona proto nesvědčí právnímu názoru stěžovatele.

[19] Ve prospěch stěžovatele nelze interpretovat ani důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb. Ta odkazuje na čl. 15 návratové směrnice a zdůrazňuje, že *„pokud zvláštní opatření nebude cizinci uloženo, policie je v rozhodnutí o zajištění cizince povinna uvést důvody, pro které nebylo použito zvláštní opatření namísto zajištění“*. To je zcela v souladu s právním názorem, který Nejvyšší správní soud zaujal v této věci. Pokud stěžovatel odkazuje na důvodovou zprávu a tvrdí, že *„členský stát může přistoupit k zajištění vyhošťované osoby, až když jiná opatření selhala“*, nezbývá než konstatovat, že ani důvodová zpráva oporu pro tento právní názor nedává.

[20] Stěžovatel městskému soudu vytýkal, jak naložil s námitkou jeho rodinných vazeb a potenciální rodinnou vazbou s občanem ČR. V této souvislosti rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150 konstatoval, že *„správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné“*. Poskytuje návod k posouzení, zda tyto okolnosti mají místo pouze v řízení o správním vyhoštění nebo zda je třeba je zohlednit rovněž v řízení o zajištění cizince. V podrobnostech lze proto odkázat na odůvodnění rozhodnutí rozšířeného senátu, které je k dispozici na www.nssoud.cz. Městský soud se postavil na dosud zastávané stanovisko, že otázky rodinného života cizince mají místo v řízení o jeho správním vyhoštění a nikoli v řízení o zajištění cizince. Vycházel z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu a rozšířený senát rozhodoval teprve v průběhu řízení o této kasační stížnosti. Právní názor městského soudu je proto třeba korigovat.

[21] Též stěžovatel si však byl vědom, že městský soud vycházel z dosavadní judikatury a formuloval kasační námitku tak, že jeho rodinné vazby byly relevantní i v řízení o jeho zajištění. Stěžovatel v řízení o jeho zajištění na dotaz, zda má v ČR příbuzné, někoho z rodiny a o jaké vazby jde, nejprve uvedl, že žádné příbuzné nemá. Posléze v závěru výpovědi spontánně doplnil, že žije ve společné domácnosti s přítelem L. Z., popisoval vybavení společné domácnosti a osoby, které tam s ním žijí. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku k možnosti vycestování zdůraznilo, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby s osobou legálně v ČR žijící stejně jako případné sdílení společné domácnosti ještě neznamená nemožnost vycestování cizince. Muselo by se jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, aby s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a naopak nemožnost zpětné integrace v zemi původu bylo možné vyloučit reálnou možnost případného následování členů rodiny do země původu cizince. S tímto

stanoviskem byl stěžovatel seznámen, což stvrdil svým podpisem. Správní orgán se tedy jeho případnými rodinnými vazbami v řízení zabýval. Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že žalobní tvrzení o dlouholetých vazbách v ČR (včetně partnera) nemá oporu ve správním spisu, minimálně v tom, že stěžovatel netvrdil, že jeho současný vztah s přítelem je dlouholetý, tak aby bylo možné posoudit, zda jeho konkrétní tvrzení odůvodňují jiné stanovisko než jaké zaujalo Ministerstvo vnitra k možnosti vycestování stěžovatele. Městský soud vycházel při rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nemohl přihlédnout k přípisům paní E. Z. ze dne 15. 2. 2011 a L. Z. ze dne 14. 2. 2011, neboť mu byly doručeny až poté, kdy ve věci rozhodl. Nejvyšší správní soud je povolán k rozhodnutí o důvodnosti podané kasační stížnosti. Zkoumá tedy, zda rozhodnutí městského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem. Nemůže rozhodnutí městského soudu nahradit jiným rozhodnutím. Nemohl proto zohlednit ani doklad o registrovaném partnerství stěžovatele a L. Z., které bylo uzavřeno dne 27. 9. 2011, tedy několik měsíců po jeho zajištění a po rozhodnutí městského soudu. Nemohl se uvedenou okolností zabývat, protože se netýká časového období, o které v této věci šlo.

[22] Se zřetelem ke shora vysloveným závěrům Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. ledna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu